

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji EUNB z dnia 21 lutego 2014 r. nr EBA C 2013 002;
- uchylenie decyzji komisji odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru nr BoA 2014-CI-02 w części oddalającej odwołanie;
- przekazanie sprawy do właściwego organu EUNB w celu zbadania co do istoty zażalenia SV Capital OÜ z dnia 24 października 2012 r. (uzupełnionego);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami poniesionymi w związku z wykonaniem wyroku lub postanowienia Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych, gdyż zaskarżona decyzja nr EBA C 2013 002 stanowi, że „ani [RR] ani [OP] nie byli szefami oddziału Nordea Bank Finland ani też nie zajmowali kluczowych stanowisk w rozumieniu wytycznych EUNB dotyczących odpowiednich kwalifikacji”, mimo iż komisja odwoławcza uwzględniła przeciwne dowody skarżącej.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwana nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień dyskrejonalnych, gdyż nie uwzględniła okoliczności i) że Nordea jest wpisana na sporządzoną przez Radę Stabilności Finansowej listę 29 światowych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym, ii) że chodzi o konglomerat finansowy, iii) że estoński oddział jest istotnym oddziałem oraz iv) że podnoszone naruszenia są istotnej natury.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 rozporządzenia EUNB⁽¹⁾ oraz art. 16 kodeksu dobrej praktyki administracyjnej EUNB⁽²⁾, jako że skarżąca nie miała możliwości zajęcia stanowiska w przedmiocie uzasadnienia i ustaleń pozwanej w zakresie okoliczności faktycznych przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nr EBA C 2013 002, gdyż pozwana nie poinformowała skarżącej o swym zamiarze niewszczywania żądanego dochodzenia dotyczącego Nordea Bank Finland i nie podała powodów takiej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3, 4 i 5 wewnętrznych zasad EUNB⁽³⁾, jako że zastępca przewodniczącego EUNB nie został poinformowany w oparciu o anonimowe informacje o planowanej decyzji o niewszczywaniu dochodzenia.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy i nieracjonalnego zachowania EUNB w zakresie w jakim pozwana wykazała się stronniczością, a biorąc pod uwagę czas i nakłady poniesione przez skarżącą w celu wniesienia zażalenia i wykazania jego dopuszczalności, nie było żadnego powodu zakończenia postępowania w tej sprawie bez podjęcia uzasadnionej decyzji co do istoty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. 2010 L 331, s. 12).

⁽²⁾ Decyzja zarządu EUNB nr DC 006 z dnia 12 stycznia 2011 r. dotycząca kodeksu dobrej praktyki administracyjnej EUNB.

⁽³⁾ Decyzja Rady Organów Nadzoru nr DC 054 z dnia 5 lipca 2012 r. dotycząca wewnętrznych zasad dochodzenia w sprawie naruszenia prawa Unii.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Milchindustrie-Verband und Deutscher Raiffeisenverband przeciwko Komisji

(Sprawa T-670/14)

(2014/C 431/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Milchindustrie-Verband e.V. (Berlin, Niemcy), Deutscher Raiffeisenverband e.V. (Berlin) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu pozwanej 2014/C 200/01 z dnia 28 czerwca 2014 r. dotyczącego wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 w zakresie, w jakim w załączniku 3 nie jest wymieniony przemysł przetwórstwa mleka (NACE 10.51), pomimo spełnienia kryteriów ustanowionych w sekcji 3.7.2 wytycznych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenie zakresu swobodnego uznania z uwagi na oczywisty błąd w ocenie przy wyborze okresu referencyjnego
 - Skarżący podnoszą w tym kontekście, że pozwana przy okazji tworzenia wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 ⁽¹⁾ naruszyła elementarne zasady wykonywania swobodnego uznania, w ten sposób że przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej sektorów odnosiła się do nieaktualnych danych, mimo że dostępne były nowe dane.
2. Zarzut drugi dotyczący przekroczenia zakresu swobodnego uznania z uwagi na niedostateczne ustalenie stanu faktycznego
 - Skarżący utrzymują, że pozwana przekroczyła przysługujący jej zakres swobodnego uznania, ponieważ przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej nie zbadała i nie uwzględniła wszystkich produktów rzeczywiście wytwarzanych przez przemysł melczarski. Prowadzi to do zniekształconego przedstawienia sytuacji konkurencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych przepisów proceduralnych
 - Skarżący podnoszą następnie, że pozwana przy zaszeregowaniu gałęzi gospodarki w ramach załącznika 3 lub 5 do wytycznych w sprawie pomocy państwa naruszyła art. 296 TFUE, ponieważ w żadnym miejscu nie wymienia, w jaki sposób i na podstawie jakich danych została obliczona i określona intensywność wymiany handlowej. W ten sposób skarżącym nie pozwolono na skuteczne skorzystanie ze swoich praw.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 (Dz.U. C 200, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – El-Qaddafi przeciwko Radzie

(Sprawa T-681/14)

(2014/C 431/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Maskat, Oman) (przedstawiciel: J. Jones, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, poprzez zobowiązanie Rady do ujawnienia wszystkich informacji uzasadniających umieszczenie nazwiska skarżącego w zaskarżonych aktach;
- stwierdzenie nieważności w całości, lub w części, decyzji Rady 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, zmienionej decyzją Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;